

Същевременно, точно защото се ръководи от собствените си генерални цели за могъщо присъствие и участие в работите на Изток и в съдбата на Османската империя, Русия далеч не перманентно и не неизменно насърчава и приема за удобни за себе си българските освободителни инициативи, нещо повече - в определени моменти за нейната политика е по-изгодно да ги въздържа, дори да им противодейства, когато те не могат да бъдат оползотворени от политиката и намеренията ѝ в даден момент. От тук и сложната система на наблюдение и въздействие чрез дипломацията и тайната ѝ агентура върху българските патриоти и техните революционни акции. Така, когато в края на войната ѝ с Турция през 1828 - 1829 г. започва въстаническо движение в Югоизточна България, тя въпреки огромните си победи, не само не го подкрепя, но категорично му се противопоставя и фактически го осуетява. Отхвърля и инициативата на цариградските българи /начело със Ст. Богориди/ и емиграцията в Румъния за създаване на Българско царство в Североизточна България - в Добруджа, като начало на свободна българска държава, подобно на Сърбия, започнала съществуването си главно в Белградския пашалък. Отрицателно е отношението на Русия и към българското въстание от 1841 г. От неколцината пратеници на великите сили в района на революционните действия, позициите на руския представител, съгласно дадените му от Петербург инструкции, са най-възdržани и дори враждебни към българските въстаници и съществуващите тенденции за разрастването на българския бунт. През 1867 г., по настояване на руската дипломация, Добродетелната дружина ограничава броя на участниците в четите на П. Хитов и Ф. Тотю и нарежда да не предприемат активни действия за привличане на бойци от населението по пътя им в България. Пословична е враждебността на руския генерален консул в Букурещ Х.Х.Офенберг към българските емигрантски революционни инициативи в периода на най-големия подем на освободителните борби и срещу дейците на БРЦК в Румъния, както впрочем и на колегата му Н. Шишкин в Белград. Надеждите на революционната емиграция, че поради напрегнатата обстановка във всички балкански страни след Критското въстание, пряката намеса на великите сили в турско-гръцките отношения и видимото актуализиране на Източния въпрос, Русия ще подкрепи едно българско въстание, се оказват нетрайни и несигурни. Такива са и позициите на Н. П. Игнатиев и Петербург. Всъщност ограниченото насърчение за чети от Румъния е част от плана му само да се демонстрира революционна заплаха и от страна на българите, в чиито възможности за успех изобщо не вярва. За това говори и фактът, че чрез свои агенти той се опитва да организира под свой контрол малки чети и откъм Тракия през 1867 г., а през следващите продължава да търси начини да проникне, пак чрез платени агенти, сред революционната емиграция в Румъния и да я манипулира според обстоятелствата. Руската документация за това се свързва с известния случай, за който съобщава В. Левски, потвърден и от други емигранти, че попаднал на руски агенти, които му давали щедри обещания за руска помощ с пари и оръжие, но той бързо ги разгадал и отблъснал.